

Afgiftekantoor : Brussel X
Bureau de dépôt : Bruxelles X

Toegelaten onder nr : P 102005
N° d'agr ation : P 102005

PB-PP | B-00227
BELGIE(N)-BELGIQUE

Levensadem

le Souffle
de Vie

Nummer 121 februari 2022
Num ro 121 f vrier 202
Verschijnt : trimestri el
P riodicit  : trimestriel

Bij ons in Levensadem...

Net terwijl Jacques en ik bezig zijn met dit tijdschrift treft ons een gebeurtenis die men gemeenzaam “een fait-divers” noemt: in een luchthaven werd een pasgeboren baby achtergelaten. De grote bekommernis van iedereen was vooral de moeder terug te vinden.

Vanuit onze ervaringen in Levensadem vroegen wij ons onmiddellijk af: wat heeft die vrouw beleefd, vóór, tijdens en na de bevalling, zeer waarschijnlijk verborgen ergens in de luchthaven? Wie was ze? Hoe eenzaam was ze wel niet? Een heel jong meisje? Een dakloze? Een vrouw op de vlucht voor een onleefbaar leven? Zonder geld? Zonder toekomst? Iemand die door haar familie was verstoten? Had ze de zwangerschap misschien genegeerd? Welke toekomst leek haar minder zwaar nadat ze het kind had achtergelaten? Wat heeft haar tot deze beslissing gedreven? Een gevoel van schaamte? Of misschien een gevoel van hoop ... onverhoopt? Een laatste daad als een roep om hulp voor haar kind aan de mensen rondom? Wie kan er trouwens oordelen of het kind best zou overleven of niet?

Al deze vragen kwamen in ons op als gensters die plots uit een vuur opschieten.

Dikwijls verrast Levensadem ons door elk theoretisch principe, uit welke cultuur ook, van de kaart te vegen, op het moment dat we geconfronteerd worden met de concrete situaties die vrouwen en mannen in nood beleven ... Mensen nabij zijn in hun concrete noodsituatie: dat is de zin en de reden van het bestaan zelf van Levensadem, in beide domeinen waarin we werkzaam zijn.

In ons eerste werkveld: ondersteuning bij de zwangerschap van ouders of van een alleenstaande moeder in moeilijkheden, zijn we tot het besef gekomen dat er geen a priori vastgestelde gradatie bestaat in de nood die de toekomstige ouders inroepen.

Maar ook ons tweede werkveld: de begeleiding van het rouwproces bij het verlies van een kind tijdens de zwangerschap leerde ons hetzelfde: ook dit lijden kun je niet beoordelen volgens een of andere vastgestelde schaal. Wat voor de een onoverkomelijk is, kan bij een ander slechts wat gevoelens van onvoldaanheid oproepen.

Hoe lijden aanvoelt is inderdaad heel persoonlijk. En onze religieuze, culturele, sociale overtuigingen enten zich op de manier waarop we dat lijden beleven. Ze kunnen soms de pijn vergroten met gevoelens van schaamte en schuld, soms onderdrukken ze diezelfde pijn, bvb door er een taboe van te maken.

Deze realiteit komen we regelmatig tegen in onze begeleiding van mensen in perinatale rouw. Veel mensen uit Afrika bvb vertellen ons dat men in hun land van herkomst niet mag treuren om een kind dat niet officieel is geboren. Toch uiten de meesten van hen hun verdriet dat vele aspecten vertoont: het feit de zwangerschap niet te hebben kunnen uitdragen, het feit dat ze een stuk van zichzelf voelen afscheuren wanneer ze een ongeborn kind verliezen, de angst om als onvruchtbare vrouw te worden gebrandmerkt, de angst om hun man te ontgoochelen die hen zelfs zou kunnen verlaten; het gevoel van persoonlijk te falen, hun vrouwelijkheid die gekwetst is. Maar... in hun cultuur wordt daar niet over gesproken.

Ongeacht hun land van herkomst, hun cultuur of godsdienst, beleven vele vrouwen die één of meer miskramen hadden, een volgende zwangerschap in angst: angst om opnieuw te verliezen, om opnieuw die scherpe pijn te moeten doormaken terwijl hun omgeving hen tracht te troosten met woorden als:

“Het is niets, je maakt wel een ander”..., « Binnen drie maand kan je terug proberen...»

Na veel luisteren hoe deze vrouwen, deze koppels, deze toekomstige vaders, het verdriet en de pijn om het verlies van de zwangerschap, van het ongeborn kind door welke oorzaak ook, beleven, en na veel documentatie over het thema te hebben doorgenomen, hebben we zelf een eenvoudig menselijke begeleiding opgezet: een traject dat mensen ondersteunt in het doormaken van hun rouwproces.

Dit “**perinataal rouwpad**” van Levensadem is geen therapie, want een rouwproces doormaken vraagt niet noodzakelijk om therapeutisch handelen. Het is een vorm van begeleiding die mensen de kans geeft om zich niet alleen te voelen tijdens hun rouwproces en te weten dat hun lijden, hun gevoelens worden gehoord en erkend. Zij of hij voelt zich verwelkomd.

“Rouwen is eerst en vooral een natuurlijk proces dat bedoeld is om de persoon die een geliefde door de dood heeft verloren, psychisch te genezen” (Emmanuelle Zech, klinisch psycholoog).

Dit perinataal rouwpad is ook verschillend van de “Emmausweg” die spiritueel is en wordt voorgesteld aan wie katholiek, protestant, orthodox, islamitisch is of verlangt naar meer spirituele diepgang.

Niet lang geleden verwoordde een jonge vrouw die net een vroege miskraam had meegemaakt haar verdriet op deze manier: “Ik moet niet om een kind rouwen, want ik had me nog niet gehecht, maar ik moet rouwen om een verwachting en een hoop die ik ben verloren”.

Hebt u interesse voor dit rouwpad, dan kan u direct contact opnemen met de verschillende verantwoordelijken:

Brussel en Waals-Brabant
Jacques en Micheline
PHILIPPE,
de Frélaan 204,
1180 Brussel
02/375 95 04

Wallonië
Damien en Caroline
SCHWARTZ,
Rue de la Chapelle 26,
5000 Namur
081/734 666

Levensadem
Jo en Veva
VERBEIREN
Floralaan, 6
2640 Morstel
03/449 48 26

Aan jou, mijn liefste kind, mijn verrassing

“Pak hem vast, pak hem vast!”, zeiden ze toen ik je gezicht voor het eerst zag terwijl je bekken nog in mij zat. Kort daarop ving je vader en ik je op om je op mijn borst te leggen. Het duurde geen tien seconden voor je longen zich met adem vulden zodat je, na negen maanden in mijn buik, eindelijk kon uitschreeuwen wat je heel die tijd moet gedacht hebben: “ik ben er en ik houd van jullie met heel mijn kleine hartje”.

Hoe heerlijk onverwacht is jouw komst! Onverwacht omdat ik er niet meer echt in geloofde. Voordat jij er was, had de jonge mama die ik ben twee kindjes verloren tijdens de zwangerschap: een broer en een zus die “in de hemel” op je wachten, zoals men zegt. Al twaalf jaar ben ik mama, maar zonder dat ik het leven in mijn armen heb kunnen houden. Ik wil je eerlijk zeggen dat de gedachte aan een volgende zwangerschap voor papa en mij zeer moeilijk was. We waren nog aan het rouwen om het verlies van je zus twee jaar daarvoor. De pijn was nog niet weg. Voor je vader was het de eerste keer dat hij zo’n zwaar verlies te verwerken kreeg, voor mij de tweede keer. Ik voelde mij mislukt als vrouw. Steeds weerklonk die onrust in mij: zal ik op een dag leven geven?

Maar de onvoorwaardelijke liefde van je papa voor mij is als een zalf op mijn wonden en geeft mij kracht om door te gaan. Zo heb ik geleerd om op een andere manier leven te geven. Er zijn immers veel manieren om leven voort te brengen! Voor mij is delen in het geluk en het welzijn van je vader en je grote broer er een van. Tot nu toe was moeder zijn voor mij: betrokken zijn bij het geluk van “mijn mannen” en van dichtbij zien hoe zij groeien en zichzelf beter leren kennen.

Op een ochtend, toen ik mij weer goed in mijn vel voelde en heel hoopvol was, heb ik besloten om mijn lichaam voor te bereiden om er jouw eerste huis van te maken. Ik verraste je vader door zwangerschapsvitaminen voor de komende maanden te halen. Om “de machine weer in gang te zetten”, zoals dat heet. Het was mijn manier om hem te zeggen: “Jij hebt mij kunnen genezen, je hebt mijn angsten tot bedaren gebracht, als we het nu eens terug probeerden?”.

Wat ik op dat moment echter niet wist, was dat jij je toen al in mij genesteld had! Onze hond had het geroken en van de ene dag op de andere ... een wonder! Hij luisterde naar mij en gehoorzaamde mij! Dat deed een belletje (niet dat van de hond!) rinkelen bij papa, die me de raad gaf om een test te doen, amper een week nadat ik de vitaminen gekocht had. We geloofden onze ogen niet: we verwachtten opnieuw een kind! Er was nu wel een gevoel dat bij ons beiden overheerste. Zou jij meer dan vijftien weken in mijn schoot blijven? Zouden wij nog eens een verlies kunnen aanvaarden? Het zou fataal zijn voor mij, ... ik denk niet dat ik nog eens zo’n beproeving zou aan kunnen; de wonde zou teveel pijn doen. En wie of wat zouden we de schuld geven? Een of andere hogere macht die iets met ons voorheeft? Moeder Natuur die ons ongunstig gezind is? Mijn levenskeuzes die misschien de oorzaak zijn?

Papa is ook bang voor de onzekere tijd waarna ons misschien weer verdriet te wachten staat. Innerlijk bereidt hij zich voor om mij op te vangen; zijn gebroken, in een existentiële crisis verkerende vrouw, die kapot is van het besef dat ze geen kinderen op de wereld kan zetten. Maar in ons diepste wezen is het alsof er, dicht bij ons kleine gekwetste hart, een vlammetje van hoop opflakert: zou deze keer misschien toch de goede keer zijn?

We hebben geduldig gewacht om de eerste drie kritische maanden in alle sereniteit af te sluiten, alvorens het aan je grote broer te vertellen. Wat een vreugde, ik zou zelfs zeggen euforie, maakte zich van ons huis meester toen we het blijde nieuws bekendmaakten! Je grote broer heeft zijn rol heel serieus genomen: hij wachtte al vier jaar. Terwijl hij op je wachtte betrok hij je al helemaal in zijn toekomstplannen en de belevenissen die hij voor ogen had! Maar als je zes jaar bent, lijkt alles wel een eeuwigheid te duren...

We hebben je kamer met ons drieën ingericht: je broer heeft alle spullen die hij als baby had, teruggehaald, en wij hebben de dagen tot aan je geboorte afgeteld.

Op een woensdagavond werd mijn schoot iets te krap voor jou en ... mijn water brak! Enkele uren voor je geboorte was ik niet meer in staat om te praten, ik verging van de pijn. Je vader was de link tussen wat ik voelde en het medische team. Op dat moment beseften wij dat we samen twee hoogtepunten van ons leven als koppel meemaakten. Het eerste was de viering van onze liefde die zich uitte in onze wederzijdse betrokkenheid en het volste vertrouwen in elkaar. Het tweede was jouw geboorte! Ik wil je trouwens danken dat je integraal deel uitmaakt van ons leven, dat je onze harten verruimt en onze muren een beetje omver duwt, dat je kan schaterlachen en dat je je zo gemakkelijk in onze armen verliest.

Nu laat ik je dit lied horen van Calogero dat ik niet kan zingen zonder een krop in de keel en tranen van vreugde ...

Je hebt jezelf uitgenodigd
Verontschuldig je daar nooit voor
Wat een blijde gebeurtenis is jouw komst
Ik vond dat het lang duurde
En daar ben je, zo dicht bij mij
Maanden heb ik gewacht
Op die zo onmisbare blik
Van iemand die mij kent
En toch van mij houdt
Mijn schat, welkom
Liefde heeft jou gebracht
Je zal mijn naam dragen
Ik koester een droom
Ik zal er altijd in geloven
Er rest ons
En dat is maar goed ook
Een tijd van gebaren en van afscheid
En die onpeilbare blik
Die mij kent
Die mij het goede wenst
Mijn schat, welkom

Ja, wees welkom mijn schat, mijn verrassing, mijn derde musketier

(Calogero Maurici/Pierre André Grillet
Paroles de la Bienvenue, Werner Chappelle Music;
eigen vertaling)

Mijn buik ... een huis

Reeds als kind was ik als het ware gefascineerd door buiken. Het verborgen gebied achter de navel, deze centrale ruimte van het lichaam, waar het leven begint.

In november 2019 had ik zelf een ingrijpende buikervaring. Ik kreeg, zoals dat heet, een miskraam. Leven en dood kwamen in een pril stadium op een brutale manier in botsing met elkaar. De dood voltrok zich nu eens niet ergens ver weg van mij, maar in mijn eigen, diepste, intiemste wezen.

Een stuk van mijzelf was stuk gegaan. Diep in mij voelde ik dat dit me altijd zou blijven achtervolgen.

Al snel spookten de vragen door mijn hoofd: hoe kan je zo van slag zijn door het verlies van iemand die je niet kent of die zelfs nog niet eens “iemand” is? Waarom is het zo moeilijk te benoemen? Waarom vind ik het nodig om uit deze ervaring iets “positiefs” te laten voortkomen, om er iets mee te doen? Hoe laten zien dat het leven zich herpakt door over de dood te praten? Vragen die tot dan stilletjes gesluimerd hadden, werden zo indringend dat ik besloot om, terwijl mijn rouwproces nog volop bezig was, een professioneel project rond deze ervaring uit te werken. Want deze mix van gevoelens en gedachten legt iets bloot dat ons raakt in ons diepste wezen. Een innerlijke, onzichtbare maar zeer reële kwetsuur, moeilijk te uiten, moeilijk uit te leggen aan anderen, aan mensen uit de privékring, vrienden, familie of mensen daarbuiten.

Ik heb me op een meeslepend fotografisch project gestort, gevolgd door een documentaire die ik House of Souls – het huis der zielen - genoemd heb.

House of Souls is een intieme verkenning van de weg die mannen en vrouwen afleggen nadat ze een miskraam of een prenatale sterfte meegemaakt hebben. De foto's doen dienst als toegangspoort waarlangs hun woorden kunnen binnen komen. Ik nodig ons allen uit om ons te laten confronteren door de realiteit van dit gebeuren.

Tijdens dit fotografische traject waarbij we deze mannen en vrouwen volgen op hun pad van rouw naar een vorm van veerkracht, krijgen we samen een beter begrip van wat zij doormaken.

Die eerste gevoelsindrukken die nooit meer verdwenen zijn, hebben mij gemotiveerd om me te verdiepen in de verhalen van andere ouders die het verlies van een foetus of een kindje vóór de geboorte hebben moeten verwerken. Voordien had ik nooit stilgestaan bij de term “miskraam”. Het riep ook nooit akelige gevoelens bij mij op. Maar nu werd “mis” op een wrange manier “echt”.

Ik heb getuigenissen verzameld van moeders en vaders die soms al jaren rouwen. Ik heb van hun verhalen geleerd dat sommige dingen niet onder woorden te brengen zijn. Alleen zelfhulpgroepen van rouwende ouders of gespecialiseerde therapeuten lijken in staat te zijn om hun taal te begrijpen, te plaatsen en er een zin aan te geven. Er was dus wel degelijk nood aan een breder klankbord om zich zonder schaamte, zonder taboes, zonder veroordeling te kunnen uitspreken. Om uit jezelf te treden om de bredere maatschappij te kunnen interpelleren.

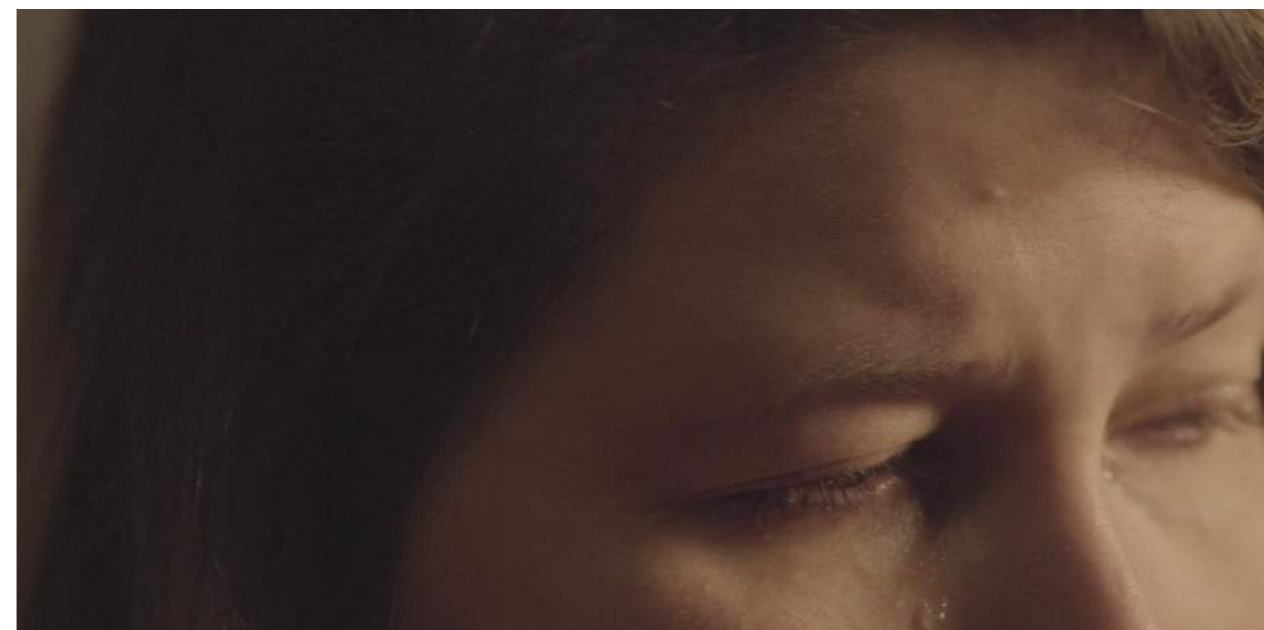
“Ik voel de dingen die in mijn buik gebeuren nu misschien veel bewuster. Het kan gek klinken, maar door te luisteren zijn dingen zoals gerommel in mijn buik meer voelbaar voor mij. Ook in mijn baarmoeder voel ik meer bewegen. Het lijkt wel of er vanbinnen geschopt wordt. Ik raak mijn buik nu nog veel aan, het is een huis.”

Julie M.

Tegelijkertijd ben ik mij persoonlijk bewust geworden van een heus rouwproces, en van iets dat moet “omgevormd” worden.

Of het nu om een “miskraam” gaat, of een sterfte in een verder gevorderd stadium van de zwangerschap, al de getroffen vrouwen en mannen hebben mij geleerd dat er gerouwd wordt om “iemand” voor wie men vaak al heel vroeg heel wat plannen had gemaakt; herinneringen die samen beleefd en gedeeld moeten worden. En hoe vreemd het ook mag klinken, zelfs bij een miskraam in een vroeg stadium doet zich dit meestal voor. In beide gevallen heeft het lichaam van de vrouw, dat getekend is door een (zelfs zeer korte) zwangerschap, mij het verlangen gegeven om een ruimte te creëren voor dit onuitwisbare spoor, om het te bewaren, het te laten zien.

Toen ik besloten had om mijn gesprekken af te ronden met een foto van de buik van de vrouwen waarmee ik in gesprek gegaan was, wou ik doorheen dat beeld dat het hele fotokader vult, dat “litteken” laten zien dat de vrouwen in zich dragen, dat nooit naar buiten is kunnen komen, maar toch onuitwisbaar blijft, ook al verstrijkt de tijd. De foto's zijn een soort spookachtige abstractie die ineens de volledige ruimte inneemt van wat je kan zien. Het is een verhaal dat geopend en onthuld wordt, van een innerlijke verwonding die naar buiten komt en vruchtbaar blijkt te zijn op een nieuwe manier. Van een stuk geschiedenis dat moet verteld worden, uitgeschreeuwd; niet alleen in het binnenste van de persoon, maar ook erbuiten.

“Ik vraag me af of we ons bewust zijn van de dingen die zich in ons lichaam afspelen, als we dergelijke ervaringen niet meemaken. Want ik moet eerlijkheidshalve bekennen dat, mochten mijn twee meisjes wel geboren zijn, ik niet weet of ik zoveel naar mijn lichaam zou geluisterd hebben, of ik mezelf zoveel vragen over mijn lichaam zou gesteld hebben, of ik ook zoveel zou geluisterd hebben ... Het is alsof ik meer tot mezelf gekomen ben, omdat ik een onbekend, authentiek stuk van mezelf beleef.”

Julie D.

Immers, de rouw waarin de ouders onvermijdelijk gedompeld worden, wordt door de naaste omgeving, de collega's op het werk of vrienden, meestal op zeer verschillende manieren ervaren. Het gaat om een kindje dat ze niet hebben kunnen zien en dat nog niet uitgegroeid was tot een compleet menselijk wezen. Er ontstaat een ware kloof tussen enerzijds de gevoelens van de ouders die heel de tijd hebben uitgekeken naar de komst van hun kindje en dan met de leegte worden geconfronteerd, en anderzijds de perceptie van de “buitenstaanders” die zich niet ten volle kunnen inleven en in hun lichaam de gevolgen van dit verlies niet ondervinden. Voor de naaste omgeving is het een non-event. Het gebeuren rond het gestorven kind speelt zich in een zeer besloten kring af. Noch het leven, noch de dood van het kind zijn een sociaal gebeuren.

Het fotografisch proces en deze overwegingen hebben in mij het verlangen gewekt om te werken rond deze verhalen, rond de weg van rouw die de ouders moeten afleggen om er, ondanks alles, op een of andere manier uit te komen; rond het begrip dat de maatschappij moet leren opbrengen zonder het verlies of het ouderschap van deze mensen te ontkennen. Ze waren allemaal “ouders aan het worden” en waren zich beginnen instellen op het ouderschap. Wat ik belangrijk vind, is dat we met zijn allen luisteren naar hun verhaal, dat we oog in oog staan met dat deel van hen dat in rouw is, die buiken die getekend zijn door iets dat niet “mis” of fictief is. Hun rouwproces en veerkracht moet ervoor zorgen dat wij onszelf bevragen over een andere kijk op de vroegtijdige sterfte van ongeboren kinderen.

*Geïnteresseerden in de foto's en de documentaire:
contacteer Rose Denis: rosedenis.pro@gmail.com
Zie ook www.seaofclouds.be/events*

Beste vrienden van Levensadem, beste donateurs,

Het jaar 2021 is al even voorbij, en dankzij jullie hulp op menselijk, financieel of materieel vlak, hebben we op bijna alle vragen die we kregen positief kunnen antwoorden, uitgezonderd voor de hulp en de vormingen in Goma en Rwanda. Die zijn omwille van de pandemie niet kunnen doorgaan.

Wij zijn jullie héél dankbaar.

Elke persoon is onmisbaar in de keten van solidariteit waarin elke schakel belangrijk is. Wij hebben allen een steentje bij te dragen aan het bouwwerk maar iedereen hoeft geen steen, cement, hout, nagel, schroef, metseelaar, architect of schrijnwerker te zijn!

Dank voor jullie unieke en specifieke bijdrage in het tot stand komen van een wereld met meer respect voor het onthaal van vrouwen en gezinnen die een kind gaan krijgen in soms heel zware en penibele omstandigheden. Elk jaar groeit Levensadem en breidt het werk uit en daarbij ook de nood om mensen te vinden om de groei van de activiteiten mogelijk te maken.

Als stichters dromen we ervan om bij jonge gezinnen het verlangen te zien groeien om steungezin te zijn, om een eenvoudige relatie aan te gaan met een moeder of een koppel om hun eenzaamheid te verlichten en hen te helpen het dagelijks leven aan te kunnen. Het gaat hierbij helemaal niet om financiële, materiële ondersteuning: dat is de rol van de vzw!

Wij hopen ook dat koppels zich geroepen voelen om verantwoordelijkheid op te nemen voor een of andere taak in onze groeiende beweging: bijvoorbeeld verantwoordelijke zijn voor een plaatselijke afdeling, mensen begeleiden in een perinataal rouwproces, samen met een ploegje het feest voorbereiden, samenwerken met Levensadem in Afrika, en nog veel meer.

Deze verantwoordelijkheden vragen om gevoeligheid voor de “Geest” van Levensadem, om bereidheid vormingen te volgen, om samen te werken in een team.

De werf is open in 2022 en we bidden God om ons veel werklieden te sturen!

Een andere onmisbare vorm van medewerking is natuurlijk de financiële hulp... absoluut nodig om alle uitdagingen die we dagelijks ontmoeten aan te kunnen.

Ook op dit gebied zou Levensadem zonder ieders bijdrage hoe klein ook, zonder jullie giften en de schenkingen van mensen aan wie jullie Levensadem doen kennen, niet kunnen overleven.

Het aantal donateurs vermeerderen is de toekomst van Levensadem op lange termijn veilig stellen. De problemen rond het aanvaarden van leven of het verlies van een kind zullen nooit stoppen, integendeel, en dus zullen de inspanningen die nodig zijn om gezinnen en vrouwen te ondersteunen altijd groter worden! Levensadem maakt deel uit van de keten van solidariteit om eenzaamheid te doorbreken, om mensen in nood bij te staan, om het mogelijk te maken kinderen waardig te onthalen omringd door een minimum aan structuur en het materieel nodige.

Wij waren ook in de wolken te zien hoeveel deugd gezinnen die nooit op vakantie gaan en al zeker niet in coronatijd- beleefden aan hun verblijf in Pesche. Het enthousiasme van de gezinnen, van de kinderen betekenen voor ons een enorme aanmoediging om dit financieel zware project verder te zetten, een project dat in de ogen van de wereld onzinnig kan lijken of overbodig. Maar al wat iemand kan doen groeien en gelukkig maken moet voortduren.

Hartelijk dank aan elk van jullie in naam van alle gezinnen van Levensadem.

Een post op facebook:

Hoe bizar dat het leven gewoon doorgaat. Ik had het niet gedacht toen ik op dit punt van mijn leven stond. Dat zelfs na het allergrootste verlies de wereld blijft draaien, en dat je uiteindelijk ook zelf weer verder kunt. Dat je je leven weer oppakt, je werk weer gaat doen, en zelfs weer kunt lachen al doet dat soms pijn. Onvoorstelbaar toch? Te weten hoe sterk we kunnen zijn wanneer je geen keus hebt.

Maar soms ineens, zorgt iets kleins ervoor dat we weer vallen. Een geur, een liedje, een plotselinge herinnering... Even weer plat op de grond, tranen uit je tenen van pijn en gemis, niet meer op kunnen staan van keiharde werkelijkheid.

En toch, daar ga je weer. Soms snel, soms iets later, pak je weer op waar je mee bezig was, verschijnt er een klein lachje omdat er ook zoveel moois was. En is! En altijd komt dat door liefde. Want die bestaat altijd, ook na pijn en verlies. Er is altijd licht, wonder en schoonheid, al lijken ze soms zo ver weg.

Pijn en vreugde, leven en verlies, ze kunnen blijkbaar allemaal naast elkaar bestaan. Als we het onszelf maar gunnen, en toestaan dat je ook mag lachen wanneer je iemand mist. Dat je mag verder leven zonder de ander. En ook dat het ok is wanneer het lukt om weer een beetje gelukkig te zijn. Ze blijven altijd bij ons.

1 november 2021

Van A. over haar sterrenkindje en meter op haar FB.

Nieuw in Levensadem in Afrika

De laatste tijd hebben we weer contact kunnen hebben met Etienne en Christine, de verantwoordelijken voor Levensadem in Kibungo, Rwanda, en met Alphonse Mpabanzi, verantwoordelijk voor Levensadem in Goma, Congo. Deze laatste gaf ons beter nieuws over de algemene situatie in de stad. “We beginnen de vulkaan te vergeten”, vertelt hij ons, wat betekent dat de activiteiten zijn hernomen. Covid wordt daar heel anders beleefd dan hier, de impact is heel verschillend. Het klimaat begunstigt vanzelf het leven buitenshuis en het lijkt ons dat het spook van malaria en Aids de bevolking veel meer verontrust dan het coronavirus.

De werking van Levensadem is nooit gestopt, ook als de hulp moeilijker te coördineren was. Een zwangerschap in moeilijke omstandigheden is en blijft een realiteit in elk land, ongeacht de ervaringen van de bevolking. Een paar maand geleden kregen we nieuws van een beproefd gezin in Goma, langs de plaatselijke verantwoordelijke van de parochie, en beleefden we mee de laatste weken van een moeilijke zwangerschap. De vreugde van de aankondiging van de geboorte, hoewel de pasgeborene een handicap heeft: hij heeft een klompvoet. Slechts weinigen kunnen ginder ter plaatse een echografie krijgen en de baby zal niet kunnen geopereerd worden of de juiste zorgen krijgen.

Zowel in Goma als in Rwanda maakt de werking van Levensadem deel uit van het leven van de plaatselijke katholieke kerk, het is er de enige soliede structuur, goed verankerd, vast steunpunt voor de bevolking. De activiteiten van Levensadem hangen dus af van de parochies, de plaatselijke verantwoordelijken en van de bisschop. Niet lang geleden heeft Alphonse zijn bisschop ontmoet en hem verteld over Levensadem. De eucharistievieringen voor de gezinnen die een kind verloren tijdens de zwangerschap, zijn hernomen. Op 28 december ging er een door in de parochie van de (vroegere) kathedraal. En onze vriend, pastoor Pierre-Canisius is pastoor geworden van de parochie van de nieuwe kathedraal. Hij staat te trappelen om met Levensadem te starten in zijn nieuwe parochie.

Dezelfde gedrevenheid zien we in Kibungo: Etienne en Christine, met de hulp van hun pastoor en onze vriend priester Janvier, doen al wat ze kunnen om Levensadem te laten voortwerken ondanks de moeilijkheden die gepaard gaan met de Covid-maatregelen. Ze willen graag beginnen met het organiseren van eucharistievieringen voor wie een kindje verloor tijdens de zwangerschap. Het zal voor hen iets nieuws zijn dat ze moeten aanpassen aan de gezondheidsmaatregelen. Van hieruit steunen we hen zo goed we kunnen door hen onderrecht te sturen over de betekenis van de verschillende stappen en gebaren tijdens de viering die het rouwproces kunnen helpen.

Contact blijven houden met Levensadem in Afrika blijft moeilijk maar we zijn vastbesloten! Onze telefoonberichten en whatsappgesprekken vinden hun weg tussen de verschillende stroompannes en de moeilijke verbindingen door maar we voelen ons verbonden. Aan elkaar denken, de verbondenheid, de vriendschap, het gebed zijn sterke banden die noch de tijd, noch de ruimte noch een virus kunnen vernietigen. Ons verlangen en onze verbeelding helpen om echte verbondenheid te voelen en verdrijven het mogelijke spookbeeld van een scheiding.

Jacques en ik zouden heel graag zo vlug mogelijk terugkeren naar die landen. Dat zal echter afhangen van de financies en van de tijd die we hebben, gezien het werk in België steeds meer en zwaarder wordt.

Micheline en Jacques

Grietje

Al vele jaren organiseert Levensadem eucharistievieringen voor al wie een kindje verloor tijdens de zwangerschap. Want een kind verliezen is één van de zwaarste klappen die een mens kan meemaken, ook als het nog voor de geboorte gebeurt, ook als dit leed dikwijls verborgen blijft en niet gekend door de omgeving.

Tijdens elke viering trof ons hoe diep vele, zelfs bejaarde mensen, gekwetst blijken door het overlijden van hun kind tijdens de zwangerschap.

En hoe meer ze dit in stilte hebben opgekropt, hoe groter hun kwetsuur is en hoe prangender de onbeantwoorde vragen waarmee ze zijn blijven zitten.

Wat is er van mijn kind geworden?”

“Zal God het me ooit vergeven?”

“In mijn tijd werd daar niet over gerept, maar nu wel...mag ik u even vertellen...?”

“Ik heb er nooit over gesproken, toch bleef het steeds ergens in mij aanwezig: ik kon het idee maar niet van me afzetten dat het wél een echte “persoon” was.”

“Ik kan maar niet geloven dat, na die miskraam, niets meer van dat kindje overgebleven is, maar zelfs al dacht ik eraan, toch heb ik er tot nog toe nooit durven over praten”.

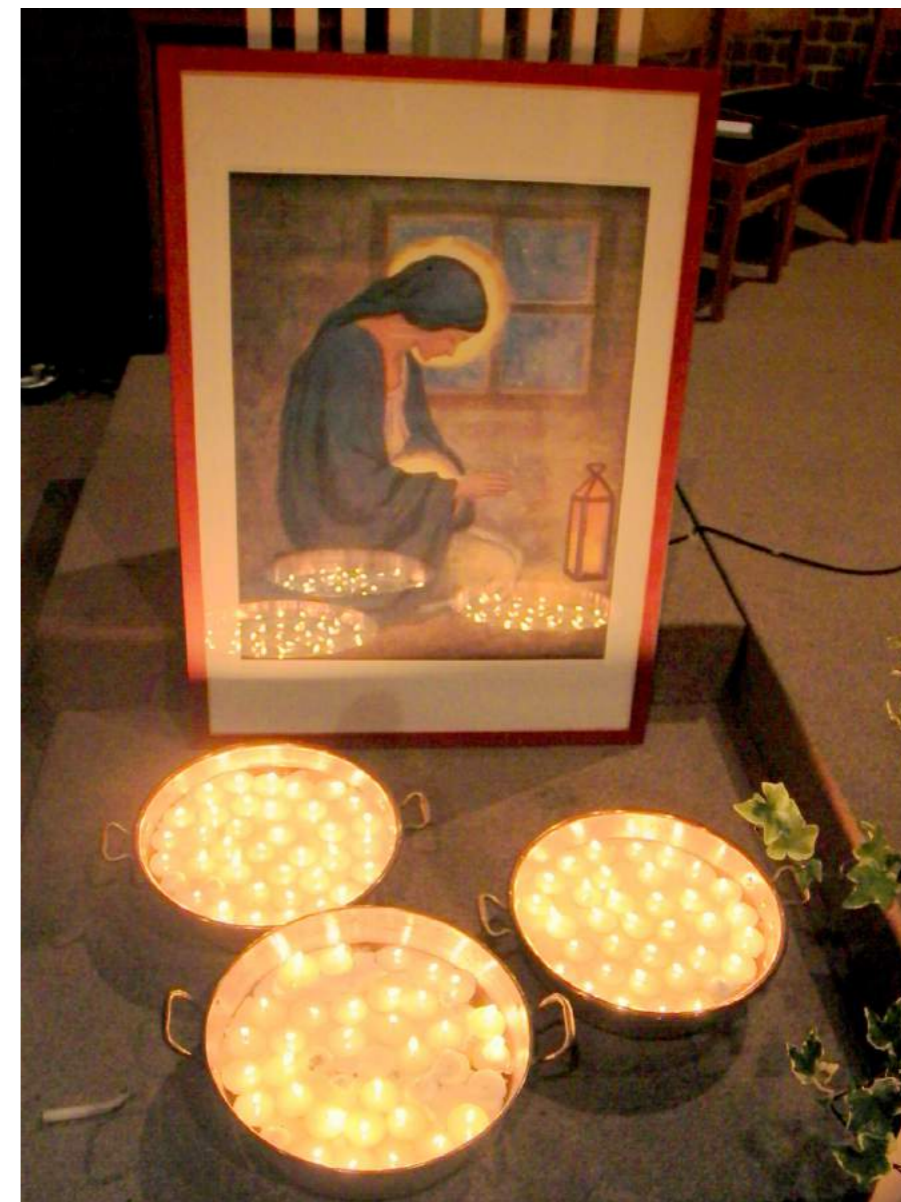
Tijdens zo'n viering die we “Geboren in de Eeuwigheid” noemen, is er plek om te rouwen om het gestorven kind, het kan een naam krijgen, het wordt erkend en er is hoop: we mogen geloven dat het kind, gestorven voor de geboorte hier op aarde, verder leeft in de eeuwigheid, bij God.

G. vertelt hoe zo'n viering “Geboren in de Eeuwigheid” haar moeder heeft geraakt..

Op nieuwjaarsdag 1954 kreeg ons moeke haar eerste vurig verwachte kindje. Door een medische fout overleed dit kleine meisje. Mijn ouders voelden verdriet en ook wat boosheid, doch ze onderwierpen zich in Christelijke onderwerping. In die tijd kreeg zo een kind geen naam...

Ze waren de Heer dankbaar bij ieder gezond kindje dat ze nadien mochten verwelkomen, en waren in de wolken bij het 9de en 10de kindje, een tweeling! Voor hen was ieder kind een echt geschenk uit Gods hand, waarvoor ze zich edelmoedig en blijgezind inzetten.

Vele jaren later organiseerde Levensadem een viering voor ouders die tijdens of kort na de zwangerschap een kindje verloren. Ik nam ons moeke mee.

Na al die jaren en zelfs na de komst van gezonde kinderen, was het verdriet toch niet verwerkt... Ze was erg aangedaan door het ritueel en het gebed. Ze weende alsof het net gebeurd was. Het waren tranen van bevrijding en genezing! Ze kon het verdriet waaronder ze zo veel jaren had geleden afgeven. Niet de tijd maar de Heer verzacht en heelt die wonden! Nadien sprak ze op een andere manier over dat kindje (en over de dokter).

In april 1999 werd de wet inzake naamgeving aangepast. Mijn ouders reisden direct per trein naar de andere kant van het land om na meer dan veertig jaar hun ‘eerste kindje’ toch nog “officieel” een naam te geven! Daarna stuurden ze naar al hun kinderen een briefje:

Met vreugde melden we jullie dat jullie zusje Grietje heet. Ze heeft nu een naam!

Toen vake stervende was, zegde moeke hem dat hij zijn ouders, familie en ook Grietje zou zien bij God. Een glimlach op zijn gelaat!

Moeke werd 90 jaar, en ook bij haar laatste gesprek kwam Grietje ter sprake, met liefde en dankbaarheid!

G.

JE AANPASSEN

Alles begon op 13 december 2016. Op die dag besloot ik omwille van persoonlijke redenen mijn land te verlaten en naar België te komen. Ik was hoogzwanger en liet mijn twee kinderen van 7 en 5 jaar achter.

Ik kwam aan in België op 15 december 2016. Ik kende hier niemand en ben onmiddellijk naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel gegaan. Omdat ik elk moment kon bevallen werd ik snel doorverwezen naar een centrum van het Rode Kruis. Ik weet nog goed dat het die dag heel koud was.

Ik had geen idee welke trein ik moest nemen. Ze gaven me treintickets, een papier met het adres van het centrum en een document waarmee ik kon bewijzen dat er een procedure gestart was om in België te mogen verblijven.

Het lukte mij om het centrum te bereiken. Ik werd er goed opgevangen. Ze gaven me een kamer en alles wat ik verder nodig had. Ze brachten mij ook in contact met de Waalse tak van Levensadem.

Die eerste nacht in het centrum duurde eindeloos. Ik verging van de pijn en dacht heel de tijd aan mijn jongens die ik had achtergelaten. De ochtend daarop, iets tegen acht uur, klopte de verpleger van het centrum op mijn deur om te zeggen dat ik mij moest klaarmaken om naar het ziekenhuis te gaan waar ik een gynaecoloog zou zien. Ze brachten me er met hun wagen naartoe. De gynaecoloog onderzocht mij en plande een keizersnede voor 22 december 2016. Daarna keerden we terug naar het centrum. Beetje bij beetje begon ik er te wennen.

Op 22 december schonk ik het leven aan een schattig jongetje dat mijn leven een beetje in positieve zin veranderd heeft. Toch had ik nog veel verdriet en dacht ik voortdurend aan mijn jongens thuis. Ik had hele dagen kunnen zitten janken, maar omdat ik een sterke persoon ben, veerde ik telkens recht. Mijn begeleider in het centrum, die mijn verhaal kende, besloot om een psycholoog voor mij te zoeken. Ik ging daarbij elke maand op gesprek en dat heeft mij goed geholpen.

De tijd verstreek en ik wachtte nog steeds in het centrum met mijn baby die intussen opgroeide. Ik hoopte altijd maar dat het vreemdelingenbureau me zou contacteren in verband met mijn verblijfsvergunning voor België. Het heeft acht maanden geduurd voor ik werd opgeroepen. Op het bureau heb ik uitgelegd waarom ik naar België gekomen was. Hoewel ik dacht dat ik heel geldige redenen had, kreeg ik tot mijn grote verbazing een negatief antwoord ook al was mijn advocaat in beroep gegaan. Dat was ronduit rampzalig voor mij. Mijn begeleider maakte me duidelijk dat ik niet langer in het centrum kon blijven. Hoezeer ik ook probeerde te onderhandelen, het centrum was categoriek: ik moest vertrekken, punt uit. Ik heb die dag hard gehuild, want ik wist niet waar ik met mijn kind naar toe moest. Ze gaven me 5 dagen tijd om weg te gaan. Het was verschrikkelijk.

Rond die tijd had ik kennism gemaakt met een man die lief voor mij was en een geweldige steun voor mij betekende. In het weekend was ik dikwijls bij hem. Ik belde hem op om mijn verhaal te vertellen en hij nodigde mij uit bij hem thuis. Het is zo dat ik het centrum verlaten heb. Ik ben tot 2018 bij hem gebleven en werd ook zwanger van hem.

Hij woonde op een appartement op een eerste verdieping. Mijn kind, dat begon te lopen en rennen, maakte veel lawaai. De benedenburen kwamen steeds klagen. Ik heb per direct besloten om te verhuizen naar een opvangcentrum voor mensen zonder papieren.

Maar naast de zorg voor mijn kind was er dus ook nog de zwangerschap. Ik werd met de dag somberder. Ik dacht onophoudelijk aan mijn kinderen die ik had achtergelaten. Als ik ze belde, huilden ze en ik moest ook huilen. Ze waren helemaal veranderd; ze waren zo hard vermagerd. Dit waren de donkerste momenten van mijn leven! Ik hield het niet meer uit, ik was ziek, mijn bloeddruk verlaagde, en dit allemaal terwijl ik zwanger was. Toen ik 3 maanden zwanger was, moest ik 20 dagen in het ziekenhuis opgenomen worden.

Mijn zoontje werd intussen door een vriendin opgevangen. Het was een moeilijke zwangerschap. Mijn vriend heeft me ook goed geholpen: hij regelde een advocaat opdat ik in België zou kunnen blijven. Toen ik van mijn vierde kind beviel, is hij naar Senegal gegaan om mijn jongens op te halen.

Dat was een enorme opluchting. Enige tijd later kreeg ik mijn verblijfsvergunning. Een paar maanden later volgde die voor de kinderen.

Toen mijn jongens aangekomen waren, heb ik ze in de dichtst bijgelegen school ingeschreven. Ik heb Levensadem gebeld om te zeggen dat ze naar school gingen. Een week later kwamen ze me opzoeken met al het materiaal en de kledij die mijn kinderen nodig zouden hebben om fatsoenlijk naar school te kunnen gaan. Sindsdien zijn mijn kinderen goed geïntegreerd en behoren ze tot de beste leerlingen. Na de schooluren volgen ze voetballes.

Zelf heb ik mij sinds 26 oktober 2020 ingeschreven voor een horeca-opleiding. Ik heb altijd een culinaire passie gehad. Binnenkort loopt mijn opleiding, die 18 maanden duurt, ten einde. Ik hoop werk te vinden in de horeca en, wie weet, ooit een eigen zaak te beginnen: een restaurant of zo.

Dit was mijn verhaal.

Coumba

Vrijwilliger zijn

Levensadem steunt in essentie op het engagement van vrijwilligers. Hun aantal is niet te tellen evenmin als het aantal diensten dat ze bewijzen. Vrijwilliger zijn: het draait om een vrije beslissing die je ook meer vrij maakt en je blik opent. Wat je beleeft, is meer dan een “win-win”. Het is een vertienvoudigde vreugde die je samen beleeft, een ervaring die je vleugels geeft, of je nu “gever” of “ontvanger” bent.

Soms ontstaat er een omkering van waarden wanneer je ontdekt dat je op een nieuwe manier naar de wereld kan kijken, naar elke mens, naar haar of zijn rijke mogelijkheden die het nutsaspect overstijgen. De winst wordt niet uitgedrukt in het aantal gepresteerde uren maar in de betekenis die het leven van een ander en mijn eigen leven plots kan krijgen. Heel zijn of haar wezen, heel mijn wezen, lonen de moeite, zijn van belang.

Dankzij hun werk in Levensadem ontdekken veel vrijwilligers een realiteit die heel verschillend is van de hunne: omstandigheden waarin meer en meer gezinnen zo goed en zo kwaad als het kan moeten leven, terwijl ze zwanger zijn met een onduidelijke toekomst.

De kunst bestaat erin om een dienst onbaatzuchtig te verlenen, zonder kritiek op de mensen die je ontmoet, zonder ook een verkrampt verlangen om alle problemen in het leven van de andere te willen oplossen. Een oneindig respect voor de ander nodigt ons uit ons denkkader te verruimen doorheen de persoonlijke ontmoeting, waarin we hun verhaal, hun culturele achtergrond en levensomstandigheden van binnenuit leren kennen. Als we ons laten vormen en onderrichten door de anderen, wie zij geworden zijn door hun ervaringen en levensomstandigheden, dan vergroot ons vermogen om elkaar lief te hebben, dan komen we dicht bij elkaar zonder onszelf op te dringen. Anders zouden we riskeren de ander ondanks onszelf op te sluiten in onze eigen opvattingen ... hem of haar zelfs uit te sluiten, met het gevaar ons superieur te voelen aan wie we ontmoeten.

Enkele indrukken bij het verlenen van een dienst

“Van tijd tot tijd krijg ik een vraag van het secretariaat van Levensadem om transport te doen. Ik moet dan kleding of babygerief brengen naar zwangere moeders of vrouwen die op het punt staan te bevallen. Deze transporten gebeuren dikwijls in de arme wijken van het Brussels Gewest.

Elk transport is minutieus voorbereid door de secretaresse van Levensadem. Voor elke bestemming krijg ik een fiche met het adres van de moeder, haar gsmnummer (absoluut nodig!). De tassen met kleding, kinderwagen, verzorgingstafel hebben van de vrijwilligers die alles hebben klaargezet een etiket met de naam van de moeder gekregen.

Hoewel al die voorbereiding mijn taak enorm verlicht, voel ik elke keer spanning wanneer ik aan het stuur van de bestelwagen ga zitten. Zo'n gevaarte besturen is niet hetzelfde als mijn eigen auto: de afmetingen, de dode hoeken, parkeren: allemaal moeilijker. En wat parking betreft, vraag ik me elke keer af: “Ga ik wel een plaatsje vinden dichtbij het adres waar ik de pakketten ga afleveren?” Mijn lading is dikwijls nogal omvangrijk en ik laat de bestelwagen niet graag onbewaakt openstaan met alle inhoud. Zoals iedereen gebruik ik de Waze-app, Google of een andere app om mijn weg te vinden. Hebt u al opgemerkt hoe zo'n app werkt? “de volgende rechts en dan links en dan weer rechts...”, al dat gezigzag enkel maar om een rood licht op de hoofdweg te ontlopen. Ik kan jullie verzekeren dat die manoeuvres met de camionette wel mijn armspieren trainen maar de taak niet vergemakkelijken!

En dan is er de realiteit die ik ontmoet!

Deze moeders leven in oude gebouwen, met verschillende “logementen”; de naam van de moeder terugvinden tussen alle half uitgewiste etikettes op de belletjes is niet altijd simpel. Gelukkig heb ik een gsmnummer! Ik herinner me dat ik eens voor een gebouw stond waar ik twee keer heb aangebeld, maar geen antwoord kreeg. Ik heb een eerste nummer gebeld: voicemail; een 2e werd onmiddellijk afgebroken. Ik vroeg me toen af: wat nu? Na een goed kwartier wachten heeft een van de nummers me teruggebeld: de moeder was naar het ziekenhuis op consultatie en kwam snel terug.

Een andere keer had ik ergens aangebeld en stond ik “een zekere” tijd te wachten tot iemand kwam opendoen... Ik stond tegenover een hoogzwangere moeder, zeker 8 maand, alleen (haar man was niet thuis) en wonend op een derde verdieping zonder lift. Ik heb haar zakken naar boven gedragen, drie verdiepingen!! Ik zwom in het zweet. Ik vroeg me toen af: hoe gaat zij dat doen over een paar maand met een baby? In het halletje beneden was helemaal geen plaats om een kinderwagen te laten staan! Harde realiteit!

Een andere keer besepte ik dat ik werd opgewacht door heel het gezin: papa, mama zwanger, en een jongetje van 3 jaar. Toen hij de bestelwagen zag aankomen en mij het huisnummer zag zoeken, riep de papa vanop de stoep waar hij stond te wachten: “Komt u gerief brengen?” Hij heeft mij goed geholpen en toen ik in één van de zakken speelgoed zag, kon ik mij niet weerhouden om het jongetje een politieautootje te geven (met het akkoord van de ouders). Hij klemde het tegen zich aan, het was een echt geschenk, hij begon er meteen mee te spelen. Het was een plezier om te zien.

Het is ook al gebeurd dat ik de kledingpakketten bracht naar een gebouw waar de gang en de trap echt stonken, maar het appartement zelf heel proper was. Zelf moest ik er maar even zijn maar ik moest denken aan de bewoners die daar elke dag langs moeten.

Nog een andere keer sprak de moeder enkel Engels! Op het middelbaar heb ik de woordenschat in verband met kinderen en babygerief nooit geleerd. Maar we verstonden elkaar!

Julie begrijpen dat deze kleine dienst (klein voor mij) elke keer zorgt voor mooie en minder mooie verrassingen. Maar elke keer weer zie ik een grote glimlach verschijnen op het gezicht van de moeders wanneer ze deze materiële hulp krijgen.

Dakloos

Johnny H

Ik behoor tot de Latijns-Amerikaanse gemeenschap in België. In die kring heb ik al veel donaties ontvangen voor Levensadem (dat ik al enkele jaren ken) in de vorm van kinderwagens, bedjes, maxi-cosies ... maar ik kreeg ook al verschillende aanvragen voor hulp van mensen met Latijns-Amerikaanse roots. De laatste keer, in volle corona-tijd, kwam er een oproep van een jonge zwangere vrouw. Ze had geen eigen woonplaats maar sliep op de grond in een kelder zonder ramen in een grote stad. Ze was pas bevallen en had geen kinderwagen. We kregen er een van Levensadem en zijn haar die zelf gaan brengen. We wisten niet dat er in dit land mensen zijn die in zo'n grote armoede moeten leven. Maar ondanks haar moeilijke omstandigheden was zij enorm blij met haar kind en ze straalde van geluk toen ze de kinderwagen kreeg. Dat heeft ons enorm getroffen en een diepe indruk achtergelaten.

Het verhaal van "een barmhartige Samaritaan"

We hadden een oproep gekregen vanuit een sociale dienst om een Koeweitse vrouw te helpen met grief voor een pasgeboren dochtertje. De moeder woonde samen met haar Iraakse man, had nog geen papieren maar dat zou wel in orde komen. Toen we haar hadden ontmoet, bleken ze te wonen in een appartementje vol vocht en schimmel, zonder verwarming en warm water, want de ketel was kapot. Het gebouw was verder leeg omdat het binnen afzienbare tijd zou verbouwd worden. Ze moesten dringend een andere betaalbare woning vinden, wat in Antwerpen niet vanzelfsprekend is. M. voelde zich ook eenzaam, kende nog niemand, sprak de taal niet, enkel wat Engels. We boden haar aan iemand te zoeken voor haar met wie ze kon kennismaken en die haar kon helpen een appartement te zoeken.

Dat wilde ze wel.

We vroegen aan een alleenstaande gepensioneerde dame die we kenden van vroeger of ze bereid was M. bij te staan binnen haar mogelijkheden. K. aarzelde, voelde zich wel aangesproken. Alleen: "Was dat wel iets voor haar?" Ze had hier helemaal geen ervaring mee. Ze zou nadenken en bidden en na een dag of wat terugbellen. Nog geen uur later belde ze al terug: "Ik doe het!". Het toeval wilde dat ze net haar kleinzoon met zijn godsdienstles aan het helpen was. Die les ging over "de barmhartige Samaritaan". K. voelde zich aangesproken, net zoals de Samaritaan van het verhaal die zonder aarzelen de gewonde man hielp toen hij hem op de weg tegenkwam.

K. en M. maakten kennis, kwamen regelmatig samen, het vertrouwen groeide. K. deed haar best om mee te zoeken naar appartementen. Maar de zoektocht vlotte niet. Intussen verslechterde de relatie van M. met haar man zodanig dat ze met haar dochtertje wegluchtte voor het geweld. K. bleef haar zo goed mogelijk vriendschappelijk ondersteunen. M. kreeg intussen ook hulp en begeleiding van het OCMW, van Atlas, een organisatie in Antwerpen voor integratie en inburgering. Ze vond een appartementje, leerde meer mensen kennen. Ze had K. niet meer zo nodig. K. zelf ondervond dat ze niet veel meer kon betekenen voor M. maar wou ze ook niet zomaar in de steek laten. Het evangelieverhaal van de barmhartige Samaritaan bood ook nu een uitweg: de Samaritaan brengt de gewonde man naar de herberg, zorgt ervoor dat hij alle nodige zorgen krijgt en gaat daarna voort op zijn eigen weg. Voor K. betekende het dat ze alles gedaan had wat ze kon op het moment dat M. dat nodig had en dat ze nu zelf verder kon gaan met een gerust en vredevol hart.

Voor wie de Barmhartige Samaritaan niet kent: hier volgt het echte verhaal:

"Toen vertelde Jezus een verhaal. Hij zei: 'Een man reisde van Jeruzalem naar Jericho. Maar onderweg werd hij door rovers overvallen. Ze pakten alles van hem af, ook zijn kleren. Ze sloegen hem halfdood, en lieten hem liggen. Toevallig kwam er een priester langs. Hij zag de man wel liggen, maar hij liep hem voorbij aan de overkant van de weg. Toen er even later een hulp priester langskwam, gebeurde hetzelfde. Hij zag de man wel liggen, maar hij liep hem voorbij aan de overkant van de weg. Toen kwam er een vreemdeling langs, een Samaritaan. Hij zag de man liggen en kreeg medelijden. Daarom ging hij naar hem toe. Hij verzorgde de wonden van de man met olie en wijn. En hij deed er verband om. Toen zette hij de man op zijn eigen ezel en bracht hem naar een herberg. Daar zorgde hij voor hem. De volgende dag gaf de Samaritaan geld aan de eigenaar van de herberg en zei: 'Zorg goed voor de man. Als het je meer geld kost, krijg je dat van me op mijn terugreis...'" (Lucas 10, 30-35)

Ueva en Jo (verteld met goedkeuring van K.)

De vruchten van Pesche: een gezin vertelt

Tijdens de zomer van vorig jaar heeft een van onze gezinnen, net als vele anderen vóór hen, "L'Envie de Souffler" ontdekt, een eenvoudige plek om op vakantie te komen, toegankelijk voor al wie een band heeft met Levensadem.

Het was voor heel dat gezin, ouders en 4 kinderen totaal nieuw. Groot en klein hebben hun eigen verschillende verwachtingen ingelost gezien. We hebben hen ontmoet tijdens de opendeurdag met barbecue in Pesche. Het was heel fijn te zien hoe enthousiast ze meehielpen op die dag. Daarom hebben we hen na de vakantie nog eens virtueel ontmoet en hen elk apart enkele vragen gesteld.

Kunnen jullie een beschrijving geven van jullie gezin?

Laura : Ik ben 18 en ben de oudste. Toen mijn mama voor de eerste keer contact nam met Levensadem was dat voor mij; ze was zwanger van mij en had hulp nodig. Nu studeer ik psychologie.

Adam : ik ben 14, zit in het middelbaar en studeer veel!

Taroum : ik ben 12

Siam : ik ben 9

Laura : Papa (hij was ziek tijdens het interview) is er ook en mama. Met heel het gezin hebben we in juli ongeveer 10 dagen verbleven in het appartement "la Tanière" in Pesche.

Wat heeft jullie ertoe gebracht om naar Pesche te komen?

Laura : ik wou graag weg uit Brussel, de stad, het lawaai, het verkeer en alles.

Siam : Ik had zin om weg te gaan, andere oorden ontdekken die ik niet ken.

Adam : Ik zag er tegen op om weg te gaan, maar toen ik hoorde dat er dieren waren waar ik me mee mocht bezighouden, heeft dat me gemotiveerd; ik had nog nooit zoiets gedaan en wilde het graag eens meemaken.

Taroum : we waren nog nooit op reis geweest in België, ik had zin om nieuwe landschappen te ontdekken.

Laura : een verblijf ergens in België was een primeur.

Mama : Ik dacht bij mezelf dat het goed zou zijn om de grote stad eens achter ons te laten, ik wou ook dat mijn kinderen in contact kwamen met de natuur.

Papa (vanop zijn bed!): Ik was enthousiast en het was de eerste keer dat we alle 6 samen vertrokken; we wilden ons als gezin herbronnen, we hebben grote problemen gehad en hadden het nodig elkaar terug te vinden.

Wat was jullie eerste indruk toen jullie aankwamen in L'Envie de Souffler?

Siam : Ik was erg onder de indruk dat de gebouwen zo groot waren. Het was moeilijk om te onthouden waar alles was, maar het was heel mooi!

Laura : Ik dacht bij mezelf: ik ga me daar vervelen, er zijn geen winkels, geen shopping mogelijk! Maar nadien ging het beter.

Adam : Ik voelde mij vooral blij de vriendelijkheid van Dany te ontdekken. Hij is ons aan het station van Couvin komen halen want we zijn met trein en bus gekomen. Voor mij was het ook een ontdekking alle verschillende landschappen te zien tijdens de reis.

Taroum : Ik ben onmiddellijk het appartement waar we gingen slapen en het speelplein gaan verkennen: heel mooi!

Wat hebben jullie allemaal gedaan?

(alle kinderen antwoorden tegelijk vol enthousiasme!)

Wandelen, de dieren eten geven, het onkruid wieden, naar de rivier gaan, naar 2 rommelmarkten gaan in Chimay en Couvin.

Laura en Adam : : We hebben ook gefietst op fietsen die Dany had hersteld. En er was de barbecue met de andere mensen van Levensadem. Wanneer het regende bleven we thuis en hebben gezelschapsspellen gespeeld, zoals schaak en mikado.

Adam : Ik had graag meer internet gehad vooral als het regende.

Laura : Ik ook en ik vind dat er weinig spellen waren voor grotere kinderen.

Taroum : We hebben toch tafeltennis en biljart gespeeld! We hadden ook contact met andere mensen ter plaatse in "l'Envie de Souffler" en in het dorp. We hebben een meneer ontmoet die ons zijn bijenkorven liet zien en uitlegde hoe men honing maakt en de verschillende bloemen. We hebben honing gekocht die heel lekker is en niet duur. En we hebben nieuwe spellen leren kennen.

Wat onthouden jullie van jullie verblijf? Wat hadden jullie het liefst?

Adam : Thuis doe ik nooit iets: ik studeer. Ik help niet, ik werk heel de tijd. In Pesche heb ik geleerd een dienst te bewijzen: ik heb ontdekt dat helpen toch niet zo vervelend is. Samen met papa hebben we een helling beklommen, tof! En boven stond een prachtige boom!

Siam : Ik was een beetje bang voor honden, maar ik heb rap beseft dat Vanille (de hond van Pesche) me geholpen heeft om mijn schrik te overwinnen. En nu hebben we net een hond uit een asiel geadopteerd en doe ik zoals Dany. Ik herinner me hoe Nadia en Dany met Vanille omgaan.

Mama en Papa : financieel was onze vakantie in Pesche een echt geschenk: zo'n vakantie aan die prijs met heel het gezin, dat vind je nergens anders! We zijn zelfs een keer op restaurant kunnen gaan!

HEEL HET GEZIN : Nadia en Dany waren daar om ons te helpen: ze hebben ons naar Couvin gevoerd voor de boodschappen, ze hebben ons activiteiten voorgesteld. We voelden ons verwelkomd, beluisterd en we voelden hun bezorgdheid. Volgende keer zullen we onze auto nemen om hen niet te storen, we kennen de streek nu. We zullen dan de streek verder kunnen ontdekken.

Adam : Dankzij de opendeurdag in de zomer hebben we nieuwe mensen ontmoet. Mijn vader heeft geholpen bij de barbecue.

Laura en Adam : In Brussel zijn we vooral bezig met onze studies; naar de bibliotheek gaan, musea.. Allemaal intellectuele en binnenactiviteiten. (Adam vermeldt ook dat hij 2 talen leert) In Pesche was het omgekeerd: sportieve buitenactiviteiten. Dat heeft ons deugd gedaan.

Laura : ons doel om elkaar terug te vinden, samen te zijn als gezin, de banden aan te snoeren, samen dingen te doen is bereikt.

Papa : ik ben gaan bidden in de kapel, ik hield veel van de kalmte, de vrede, de kaarsen, de sfeer. Dat heeft me deugd gedaan.

Mama : Ja, we zijn moslims, we bidden maar gaan niet naar de moskee. In Pesche zijn zelfs de kinderen naar de kapel gegaan. Het is een plek van vrede en men voelt zich welkom.

Laura : ik denk dat elke godsdienst daar zijn plek vindt. Er is daar iets dat iedereen kan raken. Het is de Vrede en we zijn allemaal betrokken.

Wat zou je willen zeggen aan een gezin dat nog niet naar Pesche is geweest?

Er zijn prachtige dingen: de rivier, de velden, ze zullen er heel goed worden verwelkomd en er is een lieve hond!

We hebben ons daar echt "thuis" gevoeld.

Foto's gemaakt door de familie tijdens de vakantie.

GEZOCHT

U bent Levensadem!

De fiscale vrijstelling voor giften **via het rekeningnummer van Caritas BE14 3100 7989 8683 bedraagt nog steeds 45%.**
Profiteer ervan . Mededeling: 732107 Levensadem

Dus aarzel niet en geef vandaag nog aan je bank een doorlopende opdracht ten voordele van alle moeders en gezinnen die beroep deden op Levensadem.
Van harte dank, ook aan allen die ons nu al trouw, soms al jarenlang, steunen.

DOORLOPENDE OPDRACHT

Rekeningnummer van de opdrachtgever:

Naam:

Straat + nr. + busnr.:

Postnummer:

Gemeente

Bedrag:

Periodiciteit: maandelijks tweemaandelijks driemaandelijks

Data: Gelieve de overschrijving uit te voeren telkens de van de maand.

Eerste verrichting op/...../.....

Rekeningnummer van de begunstigde: *kruis één van de mogelijkheden aan a.u.b.*

zonder fiscaal attest: BE29 0682 0636 1564 van Levensadem vzw, De Frélaan 204, 1180 Brussel

met fiscaal attest: BE14 3100 7989 8683 van Caritas secours, Slachthuislaan 28, 1000 Brussel

in dit geval, mededeling toevoegen: «732 107 LEVENSADEM»

Opgemaakt te

op (datum)

Handtekening

Babygerief in goede staat

Geef je babyspullen een tweede leven door ze aan LEVENSADEM vzw te schenken.

Je kunt ze bezorgen op volgende adressen of contact opnemen met

Floralaan 6
2640 Mortsel
03 449 48 26

info@levensadem.be

de Frelaan 204
1180 Brussel (Ukkel)
02 375 95 04

info@souffledevie.be

*Al 25 jaar ondersteunt Levensadem vzw zwangere moeders en paren in moeilijkheden. Levensadem leeft uitsluitend van giften.
Dank voor uw vrijgevigheid.*

www.levensadem.be

www.facebook.com/levensademvzw

v.u. J. en M. Philippe, de Frélaan 204, 1180 Brussel. Niet op de openbare weg gooien.

Op een bepaalde leeftijd komt het verlangen soms op om de herinnering aan ons levend te houden door een vzw die ons ter harte gaat, te steunen Bent u in dit geval en denkt u dat Levensadem een organisatie is die de moeite waard is: praat erover met uw notaris.

Allé informatie vindt u op www.testament.be.

Levensadem is ook weerhouden als "goed doel" op de site van Donorinfo.

Donorinfo is in 2005 gestart als een stichting voor openbaar nut voor donateurs die in vertrouwen één of meer "goede doelen" wensen te ondersteunen. Donorinfo wil hen duidelijke en betrouwbare informatie geven, transparant, onpartijdig en gratis. www.donorinfo.be

Levensadem

J. en V. Verbeiren
Floralaan, 6
2640 Mortsel
03/449.48.26
info@levensadem.be

*Algemene coördinatie en antenne voor
Brussel en Waals Brabant*

J. en M. PHILIPPE
de Frélaan, 204
1180 Brussel
02/375.95.04
info@souffledevie.be

*Antenne voor de provincies Henegouwen
Namen, Luik en Luxemburg*

D. en C. SCHWARTZ
Rue de la Chapelle, 26
5000 Namen
081/734.666
namur@souffledevie.be

**LEVENSADDEM LUISTERT, GEEFT INFORMATIE EN BIEDT HULP AAN
WIE ONGEWENST OF ONVERWACHT ZWANGER IS.**

**LEVENSADDEM GEEFT PERSOONLIJKE BEGELEIDING AAN WIE EEN KINDJE VERLOOR
TIJDENS DE ZWANGERSCHAP.**

Meer informatie vind je op

levensadem.be
souffledevie.be

www.facebook.com/levensademvzw